

Hví er jørðin rund?

Seinast í novemburmánaði í fjór fóru teir fimm vinmenninir Svein W. Rasmussen, Mass Hoydal, Magnus Samuelson, Theodor E.D. Olsen og Dánial Hoydal at fjakka í Suðuramerika og í Karibisku oyggjunum. Í seinasta parti vóru teir í argentinska høvuðsstaðnum Buenos Aires og við Iguazú-fossarnar í Norðurargentina á markinum við Paraguay og Brasilia.

Orsakað av nógva tilfarinum í sambandi við lögtingsvalið kom stígur í frásagnarroðina hjá teimum fimm fjakkarunum. Her prenta vit so 3. part av ferðafrásagnini.

Dánial Hoydal og
Theodor E. D. Olsen

Kannaðir

So gekk leiðin úr Iguazú, og eftir at hava sagt farvæl við teir fryntligu vallaheimsvertin, settu vit kós móti útnyrðingspartinum av Argentina. Vit valdu tó umvegin gjøgnum Paraguay. Har steðgaðu vit kortini ikki leingi, men búffarnir í Asunción gagnaðust avbera væl. So aftur í buss, men komnir til markið, var eftirlit og tað við lit. Ivaleyst av tí orsök, at hetta er ein nógv nytt smuglarafarleið, so vit fimm úr "Dinamarca" og ein pöllendingur blivu roptir úr rúgvuni, og viðfandi hjá okkum bleiv endavent. Vit blivu kannaðir gjolla, og festi onkur sær í eina Marlboro, spurdi tann illbrynti markaðsvorðurin, um tað var marihuana. Eisini hevði onkur av okkum fingið rættiliga fitt av mýggjabitastingum í armin undir tí subtropiska upphaldinum í Iguazú, og beinanvegin var illgrunur um sterkari evni. Vit kundu tó bæði floyta og hava reint mjøl í posanum, tí teir funnu einki mullum undirklæðini, men ringast var helst at nýðast at pakka jólapakkarnar upp longu eina viku fyri jól.

Pávin í skemtifilmi

So aftur í buss og vit uppdagaðu skjótt, at ferðamannafelagini gera alt fyri, at ferðafólkið ikki skal keða seg á teimum tímalongu busstúrunum, sum í fyrstuni ljóðaðu at vera ógiligir, men sum ein skjótt venir seg við, um tað góða lagið bert er við í handtaskuni. Otjeljandi eru teir amerikonsku b-filmirnir, ið vit hava sæð, hóast tað argentinska landslagið í rútinum, óivað hevur verið meira áhugavert. Á so longum túrum broystist sjónin nevniliga frá slottum pampas til hálendi.

Men hesaferð var tað ein enskur skemtifilmur, ið slapp at royna seg. Kallaðist "The Pope Must Die", og var hetta ein speirekandi komedia um Lierarkíði í Vatikaninum; borðreidd fyri einum katólskum publikumi.

Mekka hjá fjakkarum

Eftir enn ein drúgvur busstúr komu vit til okkara ferðamál, býn Salta. Torfort

Her standa vit undir einum elligomlum træ í býnum Salta, har vit hildu jól. Bulurin var ein rættilig flokja.

var at finna seingjarpláss í hesum savningarstaðnum hjá fjakkarum. Summi halda - eftir okkara tykki - upp at vera fjakkarar, ta tey koma til Salta, og búgva á vallaheimumum í býnum í fleiri mánaðir, finna sær makar á staðnum og knýta vinarbond.

Hetta fyrsta kvöldið atlaðu vit at finna eina internet-café, sum er eitt og alt hjá fólki. Ið fjakka. Danski rit-hovundurin og vísindajournalisturin, Tor Norretranders, kallar seinastu bók sína "Stedet, som ikke er til", og snýr hon seg júst um internetið. Hetta er nevniliga munandi effektivari enn nokur poste-restanteskipan, har boðini eru staðarbundin í ávisum býi. Her eru heilsanirnar til tín altið og allastaðni tókar, og so eru tær eisini nógv biligari. Eisini er tað ótrúliga hent at frætta tíðindi frá teimum foroyisku bløðunum sama dag, sum tey eru almannakunngjörd. Viðhvort fola vit okkum enná framman fyri okkara tíð vegna tíðarmunin, sum ger, at til ber at lesa Sosialin longu morgunin fyri, lann er dagfestur. Og tá kunnu tey har

heima gott spara sær ómakin at fortelja eitt nú, hvat hendir á tí politiska leikballinum - viðhvort vita vit tað aðrenn flestu foroyingar í Foroyum.

Býurin á gosi

Sostalt royna vit at halda okkum ajour, men hetta kvöldið var tó brek á telduskipanini, so ein onnur café mátti finnast. Einki er kortini so ringt, at tað ikki er gott fyri okkurt annað. Vit funnu skjótt eitt annað stað.

Ymsastaðni í býnum hoyrdust hvøllir brestir og fýrverkar, og inni á ølstovunum sótu fólk - mest mannfólk - sum á nállum ella enná við andakt og viðhvort geylandi í leysum lofti. Jú, har var fótóltsdystur á skiggjunum í teimum ovurfylltu barrunum. Vit fingur nakrar góðar ol, hóast tær ikki vóru av tí lokala Quilmesmerkinum, sum var so ruddiliga útselt hetta kvöldið. Kanska ikki so loðið, tí bryggjarið Quilmes er høvuðstuðul hjá liðnum úr Saltaokinum, River, sum spældi hetta kvöldið og sum eisini vann tað suðuramerikanska Super Cup. Eitt saft

bragð máttu vit sanna saman við øllum hinum ovurfegnu áskoðarunum. Aðrenn vit vistu av, hevði dómarin floytað dystin av - tað visti sjónvarpið - og vit sótu mitt í rokinum. Eftir sera stuttari lotu streymaðu ung og gomul um allar geilar millum enn fleiri brestir, og veitslan helt áfram í miðbýnum alla náttina. Sjálvt standmyndirnar av háttvirdum statsmonnum úr tí hóast alt ungu suðuramerikansku søguni fingur eitt Riverhálssturriklaði bundið um hálsin.

Heimurin sum skúli

Vit báðu hesa tíðina á einum heldur einligum hotelli, men nú beint undan jólam "var pláss fyri okkum í tilhaldshúsinum", og vit bookaðu okkum skjótt inn á vallaheimið í býnum, har fólk úr mestsum øllum ættum í heiminum húsast og hita hvønn annan. Vit mundu lækka miðalaldurin munandi, men eisini var ein trettan ára gamal drongur har, sum hevði ferðast við mammu síni í trýggjar mánaðir. Tey bæði vóru úr Fraklandi, men hesin